

HỒI MƯỜI

LỤC LANG MẠO HIỂM THÁM VƯƠNG PHỦ

Xà Vương cười nói :

-Bất luận huynh đài đến có việc gì thì cũng đến rồi. Ta rất lấy làm cao hứng.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tiểu đệ có việc đến cầu huynh đài.

Xà Vương đáp :

-Lão hữu đã tới đây có việc dĩ nhiên phải tìm đến ta, lão đã nghĩ tới kiếm ta thì tỏ ra ta đáng là bạn rồi như thế là đủ lắm.

Hắn lại nhìn Tiết Băng cười nói :

-Huống chi lão hữu đưa một cô nương xinh đẹp cùng đi. Lâu lắm ta chưa từng thấy con người nào xinh đẹp như cô.

Tiết Băng đỏ mặt lên cười nói :

-Tiện nữ họ Tiết tên gọi Tiết Băng.

Đột nhiên thị phát giác thân hình Xà Vương tuy suy nhược nhưng tính tình hào sảng mà đầy nghĩa khí.

Xà Vương hỏi :

-Cô là Tiết Băng ư ? Phải chăng là cháu của Thần Châm Tiết phu nhân ?

Tiết Băng lại đỏ mặt lên lẩm nhẩm gật đầu.

Xà Vương lại cười nói :

-Không ngờ bữa nay ta được gặp mỹ nhân nổi danh nhất trong võ lâm.

Lão nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Chẳng những nhân quang của lão hữu không làm mà vận khí cũng hên lắm. Nếu ta là lão hữu thì nhất định uống cạn một chung trước.

Lúc này Lục Tiểu Phụng chịu nghe lời ngay, liền nâng chung rượu uống cạn sạch.

Rượu đã ngà ngà, Xà Vương hỏi :

-Lão hữu muốn gì nếu ta có là lấy cho liền. Bằng ta không có cũng đi kiếm giúp.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tiểu đệ cần một tấm bản đồ.

Xà Vương hỏi :

-Bản đồ gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Địa đồ trong vương phủ, trong đó có chứa đủ những trạm ngầm cùng các nơi phòng thủ, có cả thời gian thay đổi nhân vật canh giữ càng hay.

Vụ này quả là chuyện khó khăn, nhưng Xà Vương không có vẻ ngần ngại, cũng chẳng buồn hỏi lấy tấm bản đồ đó làm gì, hắn đáp bằng một tiếng dứt khoát :

-Được rồi !

Lục Tiểu Phụng cũng chẳng ngờ lời tạ ơn. Mối giao tình giữa hai người đã đến trình độ không còn khách sáo.

Xà Vương nhìn Lục Tiểu Phụng bằng cặp mắt đầy vẻ thỏa mãn. Lão đã hiểu ý chàng, chỉ hỏi một câu :

-Đêm nay các vị định ngủ trọ ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ở Như Ý khách sạn.

Xà Vương nói :

-Ngày mai trước khi mặt trời lặn ta sẽ cho người đưa họa đồ tới.

Ngọn gió trên bờ sông lúc nào cũng dịu mát.

Đêm mát như nước, trên trời trăng sao vắng vặc, dưới sông trong các thuyền chài lại có đèn lửa rải rác như sao sa.

Lục Tiểu Phụng và Tiết Băng rượu đã ngà ngà, men theo bờ sông từ từ tiến về phía trước.

Đây là một thành thị rất xinh đẹp. Hai người ưa thích thành thị này mà cũng ưa thích cả những người trong thành thị.

Tiết Băng đột nhiên sẽ buông tiếng thở dài nói :

-Bây giờ tiện thiếp đã hiểu rõ được một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Điều gì ?

Tiết Băng đáp :

-Công tử có rất nhiều bạn tốt.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận nói :

-Nhất là bất cứ ai kết bạn được với hạng người như Xà Vương đều hên vận.

Tiết Băng dừng lại đảo mắt nhìn những chấm đèn lửa trong các thuyền chài cùng những đợt sóng dưới ánh trăng, trong lòng rất khoan khoái. Thị nói :

-Tiện thiếp rất ưa thích chốn này. Không chừng ngày sau sẽ tới đây trú ngụ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Người ở đây tử tế, khí trời mát mẻ, lại có nhiều món ăn ngon.

Tiết Băng mỉm cười nói :

-Nhất là công tử đưa tiện thiếp đến ăn tô canh kia, tưởng suốt đời không quên được.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Giả tử cô nương biết họ nấu canh đó bằng thịt gì thì nhất định muốn quên cũng không quên được.

Tiết Băng hỏi :

-Họ nấu canh đó bằng thịt gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Thịt rắn và thịt mèo.

Tiết Băng nghe nói lại buồn nôn. Thị đã mưa ra năm lần. Lúc vào khách sạn lại kiếm chiếc thau rửa mặt ẩn vào góc nhà mưa thốc mưa tháo, chẳng còn chút gì trong bụng.

Lục Tiểu Phụng đứng bên coi, miệng tủm tủm cười.

Tiết Băng mưa xong quay đầu lại nhìn chàng hần học nghiêng răng nói :

-Công tử thật xấu quá, coi người ta thụ tội lại lấy làm khoan khoái.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp :

-Tại hạ không thích người ta thụ tội mà chỉ thích cô nương thụ tội thôi.

Tiết Băng nhảy bổ lên hỏi :

-Tiện thiếp đắc tội với công tử ở chỗ nào mà công tử lại muốn làm hại tiện thiếp như vậy ?

Lục Tiểu Phụng thở dài lắc đầu đáp :

-Thật chẳng ai vô lương tâm như cô. Tại hạ mất công đưa cô đến thưởng thức món canh ngon như vậy mà cô lại bảo tại hạ làm hại cô.

Tiết Băng nói :

-Theo lời công tử thì tiện thiếp còn phải cảm ơn công tử nữa chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng là thế đó.

Tiết Băng nói :

-Phải rồi ! Tiện thiếp cảm ơn công tử lắm, cảm ơn đến nỗi hận mình chẳng thể cắn công tử một miếng cho chết tươi.

Thị nói rồi nhảy chồm lại giữ mình Lục Tiểu Phụng há miệng ngoạm tai chàng. May mà thị cắn không nặng lắm...

Ngọn gió đêm hiu hiu thổi, cảnh tượng đêm lại càng tĩnh mịch.

Cặp thanh niên đa tình tới một thành thị lạ mà xinh đẹp...

Đã là đàn ông tưởng chẳng ai không muốn làm Lục Tiểu Phụng. Bằng là gái chắc đều hy vọng mình là Tiết Băng.

Nay hoàng hôn đã lại hôn hoàng. Hai người dắt tay đi chơi, lúc trở về, liền ngó thấy một phong thơ khá lớn để trên bàn.

Ngoài bao chỉ đề bốn chữ : “May không nhục mạng”.

Đường phố lát đá xanh, ánh trăng soa chiếu vào bóng như mặt gương.

Tiết Băng nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Công tử nhất định đi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Tiết Băng hỏi tiếp :

-Công tử nhất định không cho tiện thiếp đi theo ư ?

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu.

Tiết Băng ngảnh đầu đi, vì mắt thị long lanh ngấn lệ mà thị không muốn để Lục Tiểu Phụng ngó thấy.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nếu hai người chúng ta đi với nhau thì hy vọng sống sót để trở về giảm đi phân nữa.

Tiết Băng ngập ngừng :

-Nhưng... một mình tiện thiếp ở ngoài chờ thì làm sao chịu nổi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cô đi tìm người bạn nào trò chuyện cho khuây khỏa hoặc uống rượu cho đỡ buồn.

Tiết Băng hỏi :

-Công tử bảo tiện thiếp đi kiếm ai đây ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chỉ cần người có lưỡi biết nói năng, có miệng biết uống rượu thì tìm đâu mà chẳng được ?

Tiết Băng quay phắt lại hằm hằm nhìn chàng rồi vung chân đá vào đùi chàng lớn tiếng :

-Được lắm ! Tiện thiếp đi kiếm gã đàn ông khác, công tử đi mà chịu chết.

Gió vẫn nhẹ nhàng thổi, đêm vẫn tịch mịch trôi, nhưng Lục Tiểu Phụng biết rằng trong đêm tịch mịch này chỗ nào cũng có thể gặp cạm bẫy mai phục. Ngọn gió nhẹ nhàng này lúc nào cũng có thể phát ra tên nỏ giết người.

Lục Tiểu Phụng tính thầm :

-Trong vương phủ trên thực tế có ngoài sáu trăm hai chục tên chia làm ba ban để canh gác ban đêm. Mỗi ban gồm hai trăm người chia thành sáu đội. Sáu đội vệ sĩ có đội đi tuần tiêu bốn mặt, có đội canh gác ở ngoài tầm thất của Vương gia, lại có đội mai phục trong đình viện. Một đội vệ sĩ canh gác ngoài bảo khố cộng được năm mươi tư tên. Cứ chín tên họp thành một tốp. Bắt đầu từ giờ tuất trở đi chúng tuần tiêu đi tới đi lui tới bốn mặt bảo khố. Trong suốt đêm nhiều lắm chỉ có một thời gian uống cạn tuần trà là sơ hở.

Những điểm này Xà Vương đều đã dò hỏi được rất tỉ mỉ vì trong Vương phủ lão cũng có bà con làm việc.

Muốn trà trộn vào Vương phủ thì chỉ có nẻo đường từ mé Tây Bắc do một tòa tiêu viện tiến vào.

Nơi đây là chỗ ngủ đêm của bọn vệ sĩ và cũng là chỗ tương đối canh gác không nghiêm ngặt lắm.

Những vệ sĩ đi canh gác trở về phần nhiều đã mệt nhoài, nằm lăn xuống giường liền ngủ say.

Lục Tiểu Phụng vượt tường vào trong, lòng chàng cảm thấy chán nản.

Về điểm này chàng không muốn nói với Tiết Băng mà lại bắt buộc phải nói vì chàng không muốn thị phải đi theo mình.

Hành động này của chàng tuy chỉ là để chứng minh xem có một người nào chỉ trông vào bản lãnh của mình để tiến tới bảo khố được chăng ? Tuy chàng chỉ muốn tìm cho ra tên đại đạo thù hoa kia đã dùng biện pháp gì để tiến vào bảo khố, rồi do đó chàng kiếm ra manh mối để theo dõi vụ này.

Nhưng bây giờ chàng biết tiến vào Vương phủ chẳng khác gì vào chốn hang hùm, chỉ bị một người phát giác là uống mạng dưới làn mưa tên hay làn đao. Bọn vệ sĩ trong Vương phủ nhất định không chịu nghe lời giải thích. Vì thế mà chàng quyết chẳng thể để Tiết Băng mạo hiểm.

Tại sao Lục Tiểu Phụng lại tự dẫn thân mình vào nơi nguy hiểm này ? Cái đó chính chàng cũng không tự hiểu. Có chăng chàng chỉ giải thích vì bản tính mình thích mạo hiểm, hay hơn nữa là mình hiếu kỳ lại thêm phần hiếu thắng.

Lục Tiểu Phụng đã hạ quyết tâm tìm cho ra tên đại đạo thù hoa kia.

Trong viện này có mấy phòng tầm thường. Thỉnh thoảng những tiếng ngáy pho pho lọt vào.

Phía sau là một căn nhà bếp lớn vẫn còn đèn lửa sáng trưng. Hiển nhiên bọn vệ sĩ chuẩn bị điếm tâm trước khi đi nhận phiên canh.

Hiện giờ chính là lúc ban vệ sĩ thứ nhất về nghỉ để ban thứ hai đi tiếp tục việc canh phòng. Còn bọn vệ sĩ ban thứ ba đang ngủ say.

Lục Tiểu Phụng không phải thần thám vì chàng không chuyên nghề ăn cắp, nhưng lúc này chàng cũng phải lấy trộm một bộ áo của tên vệ sĩ thanh niên thân hình vừa phải để mình dùng. Đối với chàng việc này chẳng khó khăn gì.

Lục Tiểu Phụng lấy cắp được bộ y phục của vệ sĩ mặc ra ngoài.

Bọn vệ sĩ là những người trẻ tuổi, cao lớn khoẻ mạnh, thân hình tên nào cũng xuyt xoát chàng. Chàng chỉ cần nghĩ đến động tác cẩn thận cho khỏi lộ liễu.

Lúc vệ sĩ hoán ban chẳng khỏi có chuyện nhốn nháo đôi chút, đã nhốn nháo là không thể tránh được sơ hở. Đây là cơ hội tốt nhất cho chàng hành động.

Lục Tiểu Phụng tìm đường lối trên đồ hình để đi tắt tới bảo khố.

Dọc đường có toán vệ sĩ gặp chàng vừa hoán ban đi tới nhưng chàng vẫn không tránh né mà bọn kia cũng chẳng chú ý đặc biệt đến chàng.

Mỗi lúc đổi phiên canh thường có người đi chậm một chút cái đó chẳng có chi đặc biệt.

Sáu trăm tên vệ sĩ trong Vương phủ thường có rất nhiều tân binh, nên dù chàng lạ mặt cũng không có ai để ý.

Diện tích tòa bảo khố rất lớn. Mé tả là rừng hoa đào, nhưng hiện nay hoa đã tàn tạ.

Lục Tiểu Phụng gần đến nơi liền ẩn vào trong rừng cây, chờ cho bọn vệ sĩ tuần tiễu đi qua, mới nhẹ nhàng lướt tới một mình đi sau cùng. Cử động của chàng không phát ra một tiếng động.

Bọn vệ sĩ từ phía trước mặt đi tới cũng không để ý là đội vệ sĩ này phía sau còn một tên.

Tên vệ sĩ thủng thẳng theo sau đồng đội tuần tiễu quanh bảo khố một lượt. Tên đó chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng trong lòng phát run vì chàng ngó thấy bốn vách đá của bảo khố là những tảng đá lớn xếp lên, lại không có cửa sổ chi hết. Đúng là con ruồi cũng bay không lọt.

Lục Tiểu Phụng chờ cho bọn vệ sĩ trước mặt chuyển qua khúc quanh đột nhiên nhảy vọt lên nóc nhà.

Trên nóc nhà có cửa thông hơi. Nóc nhà lợp bằng ngói, lật lên rất dễ.

Chàng biết những nhân vật giang hồ nhiều người lúc gây án mạng thường thích theo đường lối này.

Chàng thi triển Bích Hồ Công bò trên nóc nhà như con thằn lằn khắp một lượt mà không tìm ra được đường vào.

Chàng lật mấy tấm ngói lên, nhưng phía dưới còn ba tầng lưới sắt dù có bảo đao lợi kiếm, chưa chắc đã chặt đứt.

Bảo khối thật chẳng khác gì một chiếc hộp sắt khổng lồ, đừng nói ruồi nhặng mà ngọn gió cũng không lọt qua được.

Chàng tự hỏi :

-Thế này thì tên đại đạo thù hoa kia làm thế nào mà vào được ? Chàng nhẹ buông tiếng thở dài vì không tìm ra được đáp án.

Bên cạnh bảo khối có một gian phòng thường, tương đối thấp hơn mà bên trong tối đen chẳng thấy đèn đuốc chi hết.

Chàng lướt tới như một con én.

Lúc này chàng đã hoàn toàn tuyệt vọng chỉ muốn kiếm đường thoát ra khỏi Vương phủ cho thật lẹ.

Giữa lúc chàng tung mình vọt tới, đột nhiên chàng ngó thấy một người đứng trên nóc căn phòng tầm thường ở phía đối diện.

Nguyên đây là một lão già mặt trắng lún phún râu, mình mặc áo trường bào màu tuyết bạch, cặp mắt lão trong bóng tối lấp loáng như hai điểm hàn tinh.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm xuống. Người chàng cũng dùng phép Thiên Cân Trụ để hạ xuống đất.

Giữa lúc người chàng lơ lửng trên không bỗng ngó thấy kiếm quang lấp loáng từ trên nóc nhà phía đối diện phóng tới.

Lục Tiểu Phụng chưa từng thấy ánh kiếm huy hoàng và mau lẹ như lần này.

Chỉ trong chớp mắt cả người chàng đều bị kiếm khí vây chặt.

Một làn kiếm khí làm cho người ta lạnh đến xương tủy.

Làn kiếm này so với kiếm khí của Tây Môn Xuy Tuyết còn đáng sợ hơn.

Trên đời tưởng chừng chẳng có gì chống nổi chiêu kiếm này.

Lục Tiểu Phụng không chống lại vì chàng không chống nổi. Chàng chỉ đầu ngón chân xuống đất, người chàng đã lùi lại phía sau.

Luồng kiếm quang như cầu vồng, vọt đi tựa điểm chớp rượt tới.

Lục Tiểu Phụng lùi lại rất mau nhưng cũng chưa mau bằng thế kiếm đâm tới.

Vả lại bây giờ chàng cũng hết đất lùi rồi.

Lục Tiểu Phụng gián lưng vào vách đá bảo khối.

Luồng kiếm quang nhằm đâm vào óc chàng. Dù hai bên còn đất né tránh cũng bằng vô dụng.

Thân pháp chàng biến hóa mà cũng không thể biến hóa lạ bằng thế kiếm.

Ai coi tình trạng trước mắt cũng cho là chàng nhất định phải chết phen này.

Nhưng giữa lúc ấy ngực chàng tự nhiên lõm xuống tựa như dính chặt vào xương sống.

Chiêu kiếm của lão tính đúng cả lực lượng lẫn bộ vị nhưng không ngờ con người chàng biến thành mớ dính. Thật là cách biến hóa không thể tưởng tượng được.

Khi luồng kiếm quang lướt tới trước mặt thì luồng lực đạo vừa hết. Vì thế mà lúc này lão chắc mẩm Lục Tiểu Phụng bị xuyên thủng ngực nên không gia tăng khí lực nữa.

Những tay cao thủ võ lâm chân chính mỗi lần ra tay đều tính toán vừa vặn, tuyệt không bao giờ chịu hao phí một phần khí lực. Huống chi người này lại là cao thủ nhất trong bọn cao thủ.

Lão chẳng bao giờ ngờ tới nhất kiếm của mình lại đâm vào quăng không.

Lục Tiểu Phụng không còn đất lùi, lão chẳng cần phóng kiếm thêm về phía trước, nhất định Lục Tiểu Phụng cũng chết không kịp ngáp.

Nhưng giữa lúc cái chết khe chừng sợi tóc, Lục Tiểu Phụng cũng ra tay.

Đột nhiên chàng đưa hai ngón tay cặp trúng lưỡi kiếm.

Không ai có thể hình dung được tốc độ và chỉ pháp xảo diệu của hai ngón tay chàng. Người nào không chính mắt trông thấy nhất định không tin được.

Lão áo trắng đã hạ mình xuống. Lão không phát huy lực lượng để sử kiếm nữa mà chỉ dùng cặp mắt lạnh như hàn tinh nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Lục Tiểu Phụng cũng nhìn lão hỏi :

-Phải chăng các hạ là Bạch Vân Thành chúa ?

Bạch y nhân lạnh lùng hỏi lại :

-Các hạ nhận ra ta ư ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Phi Bạch Vân Thành chúa thì còn ai sử dụng được chiêu kiếm này ?

Bạch y nhân gật đầu đột nhiên hỏi lại :

-Công tử là Lục Tiểu Phụng phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Các hạ cũng nhận ra tại hạ rồi ?

Bạch Vân Thành chúa nói :

-Ngoài Lục Tiểu Phụng, còn ai tiếp được chiêu kiếm đó của lão phu ?

Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Bất luận là ai nghe Bạch Vân Thành chúa Diệp Cô Thành nói câu này cũng khoan khoái phi thường.

Người ta nói bình sinh lão chưa từng khen tặng một ai mà câu này lại đúng là một lời ca ngợi.

Diệp Cô Thành lại nói :

-Bốn năm trước công tử đã dùng thủ pháp này để đón tiếp thanh kiếm của Mộc đạo nhân. Đến nay y vẫn công nhận thủ pháp của công tử là một tuyệt kỹ thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Y là bạn của tại hạ. Thành chúa còn lạ gì đa số những ông bạn thường thích khoa trương các người thân thiết với mình.

Diệp Cô Thành nói :

-Bốn tháng trước y cũng coi lão phu sử chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên vừa rồi và cũng công nhận là một thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Cái đó thì nhất định rồi.

Diệp Cô Thành nói :

-Nhưng y cũng công nhận chỉ có công tử là đón tiếp được chiêu này.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Diệp Cô Thành nói tiếp :

-Lão phu không tin nên mới nhất định thử coi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Có phải các hạ đã biết tại hạ tới đây ?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Các hạ ở đây chờ tại hạ hay sao ?

Diệp Cô Thành lại gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Giả tử tại hạ không tiếp được chiêu đó thì làm thế nào ?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

-Nếu vậy thì không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

-Rất có thể Lục Tiểu Phụng không đón nổi chiêu kiếm đó thì hiện giờ Lục Tiểu Phụng không phải là Lục Tiểu Phụng ngày trước.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

-Nếu tại hạ không tiếp nổi chiêu kiếm đó thì đã thành người chết.

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

-Đúng rồi ! Người chết là người chết. Người chết không có tên họ.

Đột nhiên lão xoay tay tra kiếm vào vỏ.

Người còn đoạt nổi thanh kiếm trong tay Lục Tiểu Phụng cũng chỉ có một mình lão.

Lục Tiểu Phụng lại cười nói :

-Xem chừng các hạ thực tình không muốn giết tại hạ.

Diệp Cô Thành “ủa” một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nếu các hạ muốn giết tại hạ thì bây giờ cũng còn cơ hội.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn chàng thủng thẳng đáp :

-Kiếm được một đối thủ như công tử trên đời thật không có mấy. Để chết người nào là mất người nấy.

Cặp mắt lấp lánh ánh hào quang của lão dường như lộ vẻ tịch mịch.

Diệp Cô Thành chập rãi nói tiếp :

-Lão phu là con người kiêu ngạo nên trước nay không có bạn mà vẫn không để tâm. Nhưng con người sống ở đời lại không có cả một tay đối thủ thì thật là hiu quạnh.

